

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΑΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΟΝΤΑΡΙΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1939

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46
ΑΘΗΝΑ II

Ε.Γ.Α. της Κ.ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ἐπικριτές του παρά μὲ νέαν ἐργασία του ἀπὸ τὸ ἐπίσημο βῆμα τῆς Ἀκαδημίας. Καὶ πραγματικά, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κ. Ἰωάν. Καλιτσουνάκης διάβασε στὴν Ἀκαδημία τὴν παραπάνω ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Τωμαδάκη.

Ὅταν κυκλοφορήσανε τὰ «Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν» καὶ δημοσιεύτηκε κι' ἡ παραπάνω ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Τωμαδάκη, ἀπὸ ὑποχρέωσιν πιά φρόντισα νὰ τὴ δῶ καὶ νὰ τὴ διαβάσω. Τὸ συμπέρασμα μου ἦταν πὺς ἡ νέα ἐργασία τοῦ κ. Τωμαδάκη ἐπάνω στὸ ἔργο τοῦ Σολωμοῦ ἦταν ἀσυγκρίτως χειρότερη κι' ἀπὸ τὴν προηγούμενὴν του «Ἐκδόσεις καὶ Χειρόγραφα».

Ἐγραψα τότε ἓνα ἄρθρον στὴν «Καθημερινή», 18 Ἰαννουαρίου 1937, ὅπου ἀπέδειξα πὺς ἡ παραπάνω ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Τωμαδάκη ἦταν ἀπολύτως σφαλερῆ τόσο στὴ βάση της, ὅσο καὶ στὶς λεπτομέρειές της. Ὁ κ. Τωμαδάκης δοκίμασε νὰ μ' ἀντικρούσῃ, μὰ μὲ δεύτερο καὶ τρίτο μου ἄρθρον στὴν ἴδια ἐφημερίδα τὸν ἀνάγκασα νὰ πιστέψῃ πὺς τὰ σωστά δὲν ἀνασκευάζονται.

Ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων, στὸ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου του, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Τωμαδάκη ἀνασκευάζει, καὶ τὴν ἀνασκευάζει μὲ δριμύτητα, μὰ καὶ μὲ μεγάλη πειστικότητα. Τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι ἀκαταμάχητα. Ἀποδείχνει χεροπιαστὰ πὺς ἡ ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Τωμαδάκη εἶναι ἀπολύτως σφαλερῆ, τόσο στὴ βάση της, ὅσο καὶ στὶς λεπτομέρειές της. Καὶ σ' αὐτὸ βρῖσκεται σύμφωνος μὲ τὴν ἐπίκρισίν μου τῆς ἴδιας ἀνακοίνωσιν, πὺς ἀναφέρω ψηλότερα, μὰ ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων παρακολουθεῖ λέξη πρὸς λέξη τὴν περιβόητη ἀνακοίνωσιν καὶ ἀραδιάζει ἀρμαθούς ἀτέλειωτους ἀπὸ ἀφάνταστες πλάνες, ἀπὸ τρομερὲς ἀνακρίβειες κι' ἀπὸ σοβαρότατα λάθη, πὺς πείθουνε καὶ τὸν πιὸ ἀπληροφόρητο γιὰ τὴν κριτικὴ ἀνεπάρκεια τοῦ κ. Τωμαδάκη.

Στὸ Β' μέρος τοῦ βιβλίου του, ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων, συμπληρωματικά, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν κριτικὴν ἀνεπάρκεια τοῦ κ. Τωμαδάκη, ἀνασκευάζει τὴ μελέτη του «Τὰ σονέττα τοῦ Μαβίλη», πὺς ἔγραψε γιὰ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν ἔκδοσιν τῶν σονέττων πὺς δημοσίευσε ὁ κ. Ἡλ. Δικαῖος κι' ἐπιμελήθηκε ὁ ὑποφαινόμενος. Ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων παρακολουθεῖ καὶ τὴ μελέτη αὐτὴ βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ τὴν ἀνασκευάζει ὀλόκληρη. Τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι ἀκαταμάχητα γιὰτὶ κατέχει θαυμάσια τὸ θέμα του.

Θᾶξιζε νὰ λεπτολογήσω περισσότερο, νὰ μεταφέρω μάλιστα στὶς σελίδες τῆς «Νέας Ἐστίας» σελίδες ὀλόκληρες ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Βέβηλου Ἀνεπιστήμονα, γιὰ νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης μου θετικώτερην ἰδέαν γιὰ τὴ δύναμιν καὶ ἀκρίβειαν τῶν ἐπιχειρημάτων του, μὰ ὁ χῶρος δυστυχῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ὅπωςδήποτε ὅμως, φαντάζομαι πὺς τὴν ἀδυναμία μου αὐτὴ θὰ τὴν ἀναπληρώσουν οἱ ἀναγνώστες μου, γιὰτὶ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διαβαστῇ πλατεία τὸ ἀξιόλογο αὐτὸ βιβλίο τοῦ Βέβηλου Ἀνεπιστήμονα.

Στὸ ἴδιο βιβλίο, σ' ὑποσημειώσεις, ἀντικρούονται, πάντα μὲ δριμύτητα, οἱ γνώμες, κι' οἱ

πληροφορίες ὀρισμένων λογίων μας, ὅπως τοῦ κ. Φάνη Μιχαλόπουλου, τοῦ κ. Ἰ. Μ. Παναγιωτόπουλου, τοῦ κ. Π. Σ. Σπανδωνίδου, τοῦ κ. Τζάρτζανου καὶ ἄλλων, πὺς φαντάζομαι πὺς γρήγορα θ' ἀπαντήσουνε, γιὰ νὰ φανῇ καθαρά πὺς βρῖσκεται τὸ δίκιο καὶ πὺς τὸ ἄδικο.

Ἀπὸ τοὺς παραπάνω κυρίους ἀρχὴ ἔκαμε γιὰ τὴν ὥρην ὁ κ. Τζάρτζανος, πὺς ὑποστηρίζει πὺς τὰ μόρια «νὰ» καὶ «θὰ» συντάσσονται κάποτε καὶ μὲ ὀριστικὴν ἀρκτικῶν χρόνων, ἐνῶ ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων πὺς τὰ μόρια αὐτὰ δὲ συντάσσονται ποτὲ μὲ ὀριστικὴν ἀρκτικῶν χρόνων, μὰ πάντα μὲ ὑποταχτικὴν.

Ἡ ἀπάντησιν τοῦ κ. Τζάρτζανου, μὲ τὸν τίτλον «Ἀπίστευτα καὶ Ἀφάνταστα», δημοσιεύτηκε σ' ἐν' ἀπὸ τὰ τελευταῖα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Νέον Κράτος» καὶ βγήκε καὶ σὲ ξεχωριστὸ φυλλάδιον. Μὰ καθὼς μαθαίνω, ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων ἐτοιμάζει ἀνταπάντησιν, κι' ἀπὸ τὴ συζήτησιν αὐτὴ θὰ διαπιστωθῇ καθαρά ποῖα εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ «νὰ» καὶ «θὰ» στὴ δημοτικὴ μας γλῶσσα. Βέβαια, ἡ γνώμην μου εἶναι πὺς ὁ Βέβηλος Ἀνεπιστήμων ἔχει ἀπόλυτον δίκιον, μὰ θὰ περιμένουμε τὴν ἀπάντησιν, γιὰ νὰ κρίνουμε θετικώτερα.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Ἀδαμαντίου Δ. Παπαδήμα : «Ὁ Ρωμαντισμὸς (Εὐρωπαϊκὸς καὶ Ἑλληνικὸς)».

Ἦταν καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ κ. Ἀδ. Παπαδήμα νὰ γράψῃ ἓνα μικρὸ βιβλίο—δοκίμιον, ὅπως τὸ λέει—γιὰ τὸ ρωμαντισμόν. Τὸ θέμα εἶναι, φυσικά, ἀπὸ τὰ περισσότερο μελετημένα, ἐπειδὴ ὅμως εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ πλατεία, τὰ πιὸ πολύμορφα, τὰ πιὸ σύνθετα, ἀφήνει πάντα περιθώριον γιὰ νέας μελέτας. Ἄλλωστε, ὁ κ. Παπαδήμας δὲ μιλά μόνον γιὰ τὸ ρωμαντισμόν τῆς Δύσης,—τὸν «Εὐρωπαϊκόν», ὅπως σφαλερῶς, νομίζω, τὸν ὀνομάζει,—μὰ καὶ γιὰ τὸν ἑλληνικόν ρωμαντισμόν, καὶ στὸν τομέαν αὐτὸν τὸ ἔδαφος εἶναι σχεδὸν παρθένον. Νὰ γιὰτὶ εἶπα ὅτι ἦταν καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ κ. Παπαδήμα ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ρωμαντισμόν.

Τὸ βιβλίο του δὲν ἔχει καθ'αυτὸ τὸ χαρακτηριστικὴν μελέτης. Εἶναι μιὰ ἱστορικὴ, γραμματολογικὴ ἐξέτασιν τοῦ ρεύματος πὺς ξεπήδησε, κατὰ τὰ μέσσην τοῦ ΙΗ' αἰῶνα, σχεδὸν σύγχρονα στὴν Ἀγγλίαν, στὴ Γαλλίαν, στὴ Γερμανίαν, πὺς ἔφερε μιὰ μοναδικὴ ἀνθισθιν, προπάντων στὴ φιλολογία, πὺς πότισε τὶς συνειδήσεις, ἄλλοτε φανερά ἄλλοτε κρυφότερα, ὅλο τὸν ΙΘ' αἰῶνα, καὶ πὺς ἐξακολουθεῖ ἴσως, ἀπὸ λοξοὺς καὶ μακρυνούς δρόμους, νὰ μᾶς ποτίζει ὡς σήμερον ἀκόμα. Ὁ κ. Παπαδήμας, μὲ σύστημα, μὲ διαύγεια, μὲ γνώσιν τῶν κειμένων, ὅπως ταιριάζει σὲ βιβλίο καμωμένο ὄχι γιὰ περιορισμένο, μὰ γιὰ εὐρύτερον κοινόν, παρακολουθεῖ τὸ ρωμαντισμόν σὲ τόπους καὶ σ' ἐποχές, μιλά γιὰ τοῦ: κυριώτερους ἄγγλους, γάλλους καὶ γερμανοὺς ἐκπροσώπους του, καὶ ὕστερον ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα. Τὸν ἑλληνικόν ρωμαντισμόν τὸν χαρακτηρίζει σὰ μιὰ μορφήν τοῦ «μποβαρισμοῦ», τῆς τάσης ἐκεί-

νης, κατά τὸν ὄρισμό τοῦ Jules Gaultier, νὰ φανταζόμαστε τὸν ἑαυτό μας διαφορετικὸν ἀπ' ὅ,τι πράγματι εἶναι. Ἀλλὰ τί πράγματι εἶναι ὁ ἑαυτός μας; Καὶ ὁ πόθος νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, μ' ἄλλα λόγια αὐτούσιος ὁ ρωμαντισμός, δὲν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ αἰώνιες καὶ πιὸ βαθιές μας πραγματικότητες; Καὶ ὁ Πασκάλ, ἕνας κλασικὸς σύμφωνα μὲ τὶς γραμματολογικὰς ἐτικέτες, ὅταν ἔγραφε ὅτι τὸ ἐνστικτὸ μας μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε ὅτι πρέπει νὰ ζητοῦμε τὴν εὐτυχία μας μέσα μας, καὶ ὅτι τὰ πάθη μας μᾶς σπρώχνουνε ἔξω, μὲ τὴ λέξη πάθη δὲν ἐννοοῦσε μίαν αἰώνια ἀνθρώπινη ὁρμη, ἀκριβῶς, δηλαδή, τὸ ρωμαντικὸ μας στοιχείο.

Δὲν ἀξίζει, βέβαια, νὰ μπῶ ἐδῶ στὴν ἐξέταση λεπτομερῶν, καὶ λεπτομερειῶν μάλιστα πού δὲν ἔχουνε ἰδιαίτερη σημασία. Μοῦ φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι ὁ κ. Παπαδήμας πέφτει σὲ μιὰ μικρὴ ἀνακρίβεια, ὅταν λέη ὅτι τὴ λέξη ρωμαντικὸς τὴν πρωτόγραψε ὁ Σλέγκελ (ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Σλέγκελ) ἢ λέξη ρωμαντισμός (romanticisme), αὐτὴ π. ὑ μεταχειρίστηκε καὶ ὁ Στενιάλ, κατὰ τὰ 1820, στὸ «Ρακίνας καὶ Σαίξπηρ», ἢ τὴν ἀπέχρησεν ἡ ἀγγλίσσα ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ῆ αἰώνα, πρωτοχρησιμοποιήθηκε, νομίζω, ἰδίως γιὰ τὰ πάγκα ἐκεῖνα πού παρουσίαζαν μιὰ τεχνητὴ μίμηση τῆς ἀκατάστατης φυσικῆς βλάστησης, καὶ ὅσο γιὰ τὸ ἴδιο τὸ πρῶμα, γιὰ τὴν ψυχικὴ κατάστασι πού οἱ Γερμανοὶ τὴν ὀνομάσαν Sensuht, καὶ πού ὁ Χόφμαν τὴν ὀρίζει θαύμαστὰ σ' ἕνα διήγημά του («Ὁ Δόγης καὶ ἡ Δόγισσα») ὡς «ἕναν πόθο ἀπερίγραπτο, μιὰ ἀνάγκη διαβρωτικὴ γιὰ κάτι πού δὲ μπορῶ νὰ τ' ὀνομάσω, δὲ μπορῶ νὰ τ' ὀρίσω», φάνηκε πρὶν ἀπὸ τὸν Μάκφερσον καὶ λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸν Γιούγκ (οἱ περίφημοι «Νύκτες» του), πού ἐπηρέασαν καὶ οἱ δυὸ τὸν Σατωβριάνδο, στὸν πατέρα τοῦ ρωμαντισμοῦ, τὸν Ρουσσώ. Ὁ κ. Παπαδήμας μιλεῖ πλατεῖα γιὰ τὸν ἄγγλο μυθιοτοριογράφον Ρίτσαρτσον καὶ γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα μυθιοτορήματά του, τὴν «Παμέλα». Καὶ εἶναι, βέβαια, ἀναντίρρητο, ὅτι καὶ ὁ Ρίτσαρτσον, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι ἄγγλοι λογοτέχτες καὶ φιλόσοφοι τοῦ 18ῆ αἰώνα, ἐπηρέασαν βαθιὰ τὴ γαλλικὴ σκέψι καὶ λογοτεχνία τοῦ ἰδιοῦ καιροῦ, μὰ ἡ οὐσία τοῦ ρωμαντισμοῦ, ὅτι πιὸ ἐνδόμυχο ἔχει, πούθενά, ἄλλοῦ μετὰ τὸν Γιούγκ καὶ σύγχρονα σχεδὸν μὲ τὸν Μάκφερσον δὲν παρουσιάζεται τόσο ἔκτυπα ὅσο στὴ «Νέα Ἐλοῖσία» καὶ στοὺς «Ρεμβασμοὺς ἐνὸς μοναχικοῦ Περιπατητῆ» τοῦ Ρουσσώ. Αὐτὸς κήρυξε, μὲ ὄση κανεὶς ἄλλος ὡς τότε δύναμη, τὰ ἱερά δικαιώματα τοῦ πάθους, αὐτὸς ἐνίωσε τὴ φύση σὰ μιὰ παρουσία ζωντανή, σὰ μιὰ ἐνσάρκωση τοῦ θείου, ἔσπασε κάθε χαλινὸ πού μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἄτομο στὸ ξ-δίπλωμά του, ἀνοιξε καὶ ἄφησε ἀκράτητα νὰ ξεχειλίσουν οἱ καταρράχτες τοῦ αἰσθήματος. Ὁ Ρουσσώ, τέλος, δίνοντας στὸ συναίσθημα, στὴν ψυχὴ, τὴν πρωτεύουσα θέσι, μπάζοντας τὴ φύση, δηλαδή τὸ ρεμβασμὸ μπρὸς στὸ τοπίο, στὴ φιλολογία, πρόσφερε τὶς δυνατότητες γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς νέου ἐκφραστικοῦ τρόπου. Χωρὶς τὸν Ρουσσώ

δὲ θὰ ὑπῆρχε Σατωβριάνδος, καὶ χωρὶς τὸν Σατωβριάνδο δὲ θὰ ὑπῆρχε, τέτοια πού τὴν ξέρουμε, ἡ πεζογραφία τοῦ 19ῆ αἰώνα, καὶ ἴσως καὶ ἡ ποίησι.

Δὲν ἐξακριβώθηκε ἀκόμα ἀπὸ ποιῆς συγκεκριμένες πηγὲς θράφηκε ὁ ἑλληνικὸς ρωμαντισμός. Μερικὲς, μιλώντας γιὰ τοὺς Σούτσους, γιὰ τὸν Ἄχ. Παράσχο, γιὰ τὸν Δ. Παπαρηγόπουλο, ὁ κ. Παπαδήμας τὶς ἀφήνει νὰ φανοῦν. Ὁ Ἄ. Παράσχος εἶχε διαβάσει, ἰδίως, σὲ κακὰς μεταφράσεις, μερικὰ νεανικὰ ἔργα τοῦ Μπαίρον, καὶ ὄχι τὰ καλύτερα, ἴσως, ποιήματα τοῦ Musset. Καὶ ἂν θέλαμε νὰ βροῦμε τὸ βαθύτερο τόνο πού ἀνάδωσε ὁ ἑλληνικὸς ρωμαντισμός θὰ ἔπρεπε, βέβαια, νὰ τὸν ζητήσουμε στὸν Παπαρηγόπουλο.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ζολᾶ Ἄπαντα : «Τὸ ὄνειρο». Ἐκδ. Γκοβόστη. Δρ. 40.
Ἄλκη Κ. Τροπαιάτη : «Ἡρώες». Διηγήματα. Ἐκδότης Α. Ι. Ράλλης καὶ Σία.

Καλῆς Μ. Καλύβη : «Λαογραφικὰ Κύμης Εὐβοίας». Δρ. 40.

Γιώργου Σακκά : «Ἡ παιδεία ἄλλοῦ καὶ στὴν Ἑλλάδα». Οἶκος Γενικῶν Ἐκδόσεων.

Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ : «Τὸ ἀνώτατον ἰδεῶδες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ οἱ τρισμέγιστοι ἐνσαρκωταὶ αὐτοῦ». Δρ. 7.

Π. Τσουτάκου : «Νοσταλγικὲς ἀρμονίες». Ποιήματα. Ἐκδότης Ἰωάν. Καρπούζης. Δρ. 15.

Γιώργου Σαραντάρη : «Δοκίμιον ἰσχυρῆς καὶ θεωρίας τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ μὴ-ἀπολύτου». Ἐκδόσεις Ἀντωνοπούλου.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἐλλείπει χώρου, εἰς τὸ ἐρχόμενον τεῦχος.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐκτακτὸς Συνεδρία τῆς Ὀλομελείας
τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1939.

Κατὰ ταύτην ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ νέου τακτικοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῇ τάξει τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν κ. Μιχαὴλ Στεφανίδου. Μετὰ σύντομον χαιρετισμὸν τοῦ Προέδρου τοῦ Σώματος κ. Δημ. Σ. Μπαλάνου, ὁ κ. Κ. Ζέγγελης προσεφώνησε τὸν νέον Ἀκαδημαϊκόν, ὁ δὲ κ. Μιχαὴλ Στεφανίδης ὠμίλησε «Περὶ τῶν ἀπωτέρων αἰτίων τῆς μεταπολεμικῆς πνευματικῆς κινήσεως».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Περὶ τὰ μέσα Φεβρουαρίου διέμεινε ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Ἀθήναις ὁ ὀνομαστός Ἄγγλος συγγραφεὺς κ. Ἐρμπερτ Οὐέλλς.

— Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Ἐργατικῆς Ἐστίας» διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ καθιέρωσιν Ἐργατικοῦ Ὑμνου, ἐβραβεύθη τὸ ὑποβληθέν ποίημα τῆς δ. Μαρίας Κρουστάλλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη καὶ τὸ ἐκ δρχ. 10.000 χρημ. ἐπαθλον. Ἐπίσης, δεῦτερον βραβεῖον ἐκ δρχ. 6.000. ἐδόθη εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Βρεττάκου, καὶ τὸ τρίτον ἐκ δρχ. 4.000 κατενεμήθη ἐξ ἴσου μεταξὺ τοῦ κ. Νώτη Σουρῆ καὶ τῆς δ. Εἰρήνης Βλάχου. Εἰσηγητῆς τοῦ διαγωνισμοῦ ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐλλείπει χώρου, εἰς τὸ ἐρχόμενον τεῦχος.